

[J. V. Christensen.]

indstilling, men endogsaa som en Udvalgsindstilling. Det hedder nemlig i den i Bilag til Ændringsforslag til tredje Behandling af Finanslovsforslaget i Folketinget meddelte Skrivelse fra den højtærede Undervisningsminister, at *Udvalget* for nogle Forfatters Vedkommende har foreslaaet Overflytning til Kontoen for faste Understøttelser, og blandt disse „nogle“ er netop den omtalte Forfatter Harald Bergstedt. Men Ministeren har ikke — skønt det var ham bekendt af den fra det indstillende Udvalg til Ministeriet sendte Beretning, at 4 Medlemmer stemte imod denne Overflytning — anført dette i Skrivelsen til Folketingets Finansudvalg. Dette er, som jeg fremhævede ved første Behandling, en Tilsidesættelse af det Hensyn, der efter Forudsætningerne for Udvalgets Nedsættelse maatte forventes. Og jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister, som i enhver Henseende er indforstaaet med de Vanskeligheder, der har været ved Udvalgets Nedsættelse, har kunnet faa sig selv til at stille dette Forslag paa det foreliggende Grundlag.

Jeg har ved første Behandling udtalt, at der var en Atmosfære af Uhygge om denne Forfatters Optræden, og jeg har uimodsagt hævdet, at han ikke i en Aarække har ydet nogen litterær Indsats, der betinger den skete Ophøjelse netop i Øjeblikket. Jeg kunde tilføje: Tværtimod! Jeg har ogsaa ved første Behandling paapeget, hvad Forfatteren selv har udtalt om sin Stilling i dansk Kulturliv. Der blev under den Diskussion, der opstod af hans utilbørlige Optræden i Maj—Juni 1930 ved Jeppe Aakjærs Død, fremdraget saa fældende Eksempler paa Forfatteren Bergstedts Adfærd, at den højtærede Minister maatte kunne forstaa, at uimodsagt kunde denne demonstrative Ophøjelse ikke foregaa. Det var en *ministeriel Provokation*.

Det var ikke Oppositionens Presse først og fremmest, ej heller „*Hovbøndernes*“ Presse alene, der deltog i den Diskussion, der førtes om Harald Bergstedts Adfærd ved Aakjærs Død. Jeg skal minde om, at det ene af Regeringens Organer, „Politiken“, Gang paa Gang tog Ordet. Jeg skal ikke paa dette fremrykkede Tidspunkt af Samlingen trætte det høje Ting med lange Citater, men jeg skal blot minde om, at den 27. Maj 1930

skrev „Politiken“ om Harald Bergstedts Optræden i Aakjær—Byskov Sagen: „Har man nogen Sinde set et hæsligere Portræt af en nylig afdød Stormand?“ Den nylig afdøde Stormand, som der sigtedes til, var Jeppe Aakjær, hvem jeg og mange med mig, selv om vi var politisk uenige med Aakjær, anerkendte som en Digtningens Stormand. Men Manden, der tegnede „det hæslige Portræt“ — for at bruge „Politiken“s Udtryk —, var Harald Bergstedt. I samme Forbindelse oplyste det radikale Partis Hovedorgan, at en anden Forfatter paa Æresord havde erklæret, at Aakjær overfor ham havde betegnet Bergstedts Angreb paa fhv. Minister Byskov som meningsløst og lumpent. Det er den Mand, den højtærede Minister og hans Partier vil ophøje til den næsthøjeste Hædersplads blandt Forfatterne! I en Artikel den 29. Maj, to Dage efter den foran citerede Artikels Fremkomst i „Politiken“ — altsaa det Organ, som maa antages vedblivende at staa den nuværende højtærede Udenrigsminister, den nuværende højtærede Justitsminister og den nuværende højtærede Indenrigsminister meget nær —, udtales bl. a. om den Forfatter, som den højtærede Undervisningsminister og vel det samlede Ministerium nu ønsker ført frem til denne høje Anerkendelse, følgende:

„Man har set uhyggelige Resultater af Alkoholnydelse, men Afholdsagitatoren Bergstedt har unægtelig her afgivet et uhyggeligt Eksempel paa Begrebernes Opløsning, den logiske og moralske Omtaagethed, som Kaffesladderagtighed fører sin Mand ud i.“

Det er ikke mine Ord, men Ord, som er udtalt af et meget udbredt Organ, der staaer den høje Regering meget nær, og drejer sig stadig om den samme Mand, som den højtærede Undervisningsminister nu vil ophøje, og det vil falde i de ærede radikale Medlemmers Lod at stemme for denne Ophøjelse paa Trods af, hvad deres eget politiske Hovedorgans Karakteristik gaar ud paa. Jeg tror ikke, der behøves yderligere Ord for at begrunde min Anbefaling for at stemme for det af de to ærede Medlemmer af Finansudvalget stillede Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Harald Bergstedt stryges af de faste Understøttelsers Konto og tilbageføres til den Ventekonto, hvor han bliver staaende indtil 1932—33.